

Ret til at lade sig betjene af en anden Sognepræst end deres egen, naar de kunne formaae ham dertil; men Præsten kan ikke komme til at udøve nogen Virksomhed i nogen anden Kirke end sin egen, saalænge ikke nogen udenbys Mand henvender sig til ham og spørger, om han vil være hans Sjælesørger, og da jeg antager, at det er de fleste Præsters Lod her i Danmark, at ikke ret Mange og maaffee Ungen udenfor deres egen Menighed beder dem om at være deres Sjælesørger, saa vil hele denne store Mængde slet ikke kunne tænke sig „anstillede“ ved andre Kirker end deres egen. Der bliver altsaa kun Tale om de dygtige Præster, der vide at vinde Tillid og Tiltro hos Andre end deres egen Menigheds Medlemmer, og som føle hos sig selv, at de tilbørligt kunne udføre deres Embede, uagtet de efter Anmodning gaae ind paa at være Sjælesørgere for nogle enkelte udenfogs Familier, thi det Hele, hvorom der her er Spørgsmaal er dog steds kun nogle enkelte Familier; og den fremmede Præst kan jo, som sagt, alligevel ikke komme til denne fremmede Kirke, naar han vil, men kun, naar disse enkelte Familier, der have formaaet ham til at være deres Sjælesørger, anmode ham derom. Den ærede Taler har altsaa slet ikke opfattet Forholdet rigtigt, naar han mener, det er Præsten, paa hvem det kommer an; nei, det er Menighedsmedlemmerne, det kommer an paa. Han kan nægte at komme, naar de ønske det, men han kan ikke komme, førend et saadant Ønske fra deres Side er fremkommet. Den ærede Rigsdagsmand knyttede sin Tilstemning til Lovforslaget til en bestemt Betingelse, nemlig at, naar en Præst skulde foretage en Handling i en anden Kirke end hans egen Sognekirke, skulde det anmeldes for vedkommende Biskop. Naar den ærede Rigsdagsmand, som jeg antager, har udtrykt sin Mening tydeligt, og der altsaa kun er Tale om en Anmeldelse, saa vil Saadant jo kunne paabehydes af vedkommende Minister, naar han affatter de Regler, hvorefter Loven skal bringes i Udførelse, thi han kan da opstille som en af disse Regler, at vedkommende Præst, førend han rejser hen til en anden Kirke, for at udføre en kirkelig Handling, skal have anmeldt det for vedkommende Biskop; det er en

administrativ Forholdsregel, som Ministeren jo har det fuldbommen i sin Magt at give, som vi nu have hørt, at den ærede Minister finder nødvendig, og som han altsaa vil give blandt de Regler, der ere fornødne; men at denne Forholdsregel skulde behøves, for at vedkommende Præst kunde vide, hvormange Communicanter han har i sin egen Menighed, det kan ikke være Tilfældet, thi det er jo, som en foregaaende Taler (Kobdewitz) har gjort opmærksom paa, bestemt i Loven af 1855, at Enhver, der slutter sig til en anden Præst, skal anmeldte det for vedkommende Provst, der igjen har at meddele den Paagjældendes egen Sognepræst, at han har forladt ham, for at gaae over til en Anden, og det kan altsaa slet ikke stee, at Nogen kan benytte Sognebaandets Løsning til at søge en anden Præst, uden at hans egen Sognepræst igjennem Provsten faaer det at vide; og han er altsaa ikke et Diebstil i Uvisshed om, hvem han har og hvem han ikke har.

Jeg skal nu tillade mig at udtale mig om, hvad den ærede Minister anførte. Jeg maa da sige, at disse Smaaanskeligheder, som den ærede Minister udtrykte sig, ere for mig af slet ingen Betydning, og den ærede Minister anførte jo ogsaa ganske rigtigt selv, at han er kommen ud over saamange store Vanstueligheder, at det var en ringe Ting, ialfald naar man lægger alvorligt Haand paa Værket, ogsaa at komme ud over de smaa. Med Hensyn til Gulsveiningen i Kirken kan man jo ligefrem sige, at naar en fremmed Præst har udført en kirkelig Handling, skulle de, der have benyttet ham, strax gjøre reent efter ham, naar han er gaaet. De vedkommende Beboere selv have jo Ret til at komme der og faae deres kirkelige Handlinger udførte, naar de lade dem udføre af deres egen Sognepræst, og der kan jo ikke blive synderligt mere snusket ved, at en fremmed Præst udfører Handlingen; men selv om man vil, at de Vedkommende ogsaa skulle gjøre reent efter sig selv, saa troer jeg, at Enhver, der sætter Priis paa denne Frihed til at benytte en fremmed Præst i sin Sognekirke, med stor Fornøielse lader en Pige gjøre reent, efterat en saadan Handling er udført, saa at dette jo slet ingen Vanstuelighed vil have. Med Hensyn til Brødet og Vinen synes det mig at være ligefrem, at de Beboere af Sog-